

ΑΡΧΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

[ΤΟΥ PIERRE LOUYS]

ΑΡΚΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΤΤΑ

ΑΡΚΑΣ.—Κοπέλλα με τα μαύρα μάτια...
 ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μη με σιμώνεις!
 ΑΡΚΑΣ.—Όχι, όχι! να, στέλνεται μακριά, αδερφή της 'Αφροδίτης, κοπέλλα πούχει τα μαλλιά σαν τα τσιμπι των σταφυλιών. Νά, σταματώ εδώ στην άκρια του δρόμου και δε μπορώ πια να πάω ούτε σε κείνους; πού με περιμένουν, ούτε σε κείνους; πού έχω άφισοι.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Φύγε! φύγε! χάνεις τα λόγια σου άδίκως, γιδοβοσκέ χωρίς γίδες, τριγυριστή των άπεραντων δρόμων. 'Αν δε μπορείς πια νακόλουθής το δρόμο τουτο, τράβα τότε μες' από τον κάμπο, αλλά μη μπαίνεις μέσα στο λειβάδι μου γιατί αλλιώς θα φωνάξω!

ΑΡΚΑΣ.—Ποιόν θα φωνάξω μέσα σ' αυτή την ερημιά;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Τους Θεούς! πού χωρίς άλλο θα μ' άκούσουν.

ΑΡΚΑΣ.—'Α! κοριτσάκι! Οί Θεοί είναι μακρύτερα απ' ότι φαντάζεσαι, αλλά και στο πλευρό σου να είνιγε δε θα μου απαγόρευαν να σου πω πώς είσαι όμορφα, γιατί κι αυτοί είναι περήφανοι που έφτιαξαν ένα πλάσμα σαν κ' έσένα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Σώτα, γιδοβοσκέ. Φύγε. 'Η μάνα μου μου είνε να μ' άκουω τα λόγια των πλιλικαριών. 'Ηρθα εδώ για να φυλάω τα μιλλιασμένα πρόβατά μου και να τα βοσκώ στο χορτάρι ώ, πού να βασιλέψω ό ήλιος. Δεν κάνει να δίνω προσοχή στη φωνητών άγοριών που περ από το δρόμο μαζί με το βροδυό άνεμο και τη φτερωμένη οχόνη.

ΑΡΚΑΣ.—Γιατί;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Δεν τό ξέρω τό γιατί. 'Η μάνα μου τό ξέρει και για μένα. Δεν πέρασαν ακόμα δεκατρία γούνα από τον καιρό που γεννήθηκα σ' ένα κρεβάτι όπο φύλλα, και θα ήσουν πολύ άσυλλόγιστη αν δεν έκανα έξαινο πού ή μάνα μου μ' έχει διατάξει.

ΑΡΚΑΣ.—Δεν την καταλαβεις, κορίτσι, τη μάνα σου, πού είνε τόσο καλή, και τόσο όμορφη, και τόσο σοφή, και τόσο σεβαστή. Αυτή σου μίλησε γι' ανθρώπους; βαρβάρους; πού περνούν καλύτε μες' από τού; κάμπου, με την άσπίδα σ' άριστορό χέρι και με τό σπαθί στο δεξί. Αυτό τό στανάντημα θά είχαν και ό γιά σένα, γιατί είσαι αδύνατη, κι αυτοί είνε δυνατοί. Μέσα στις πολιτείες που κυριεύσαν κατά τού, τριαιρού; πολέμου; τού; σκοτώσαν πολλέ; κοπέλλες, όμορφες σχεδόν σαν κ' έσένα και δε θα σου χωριζόντουσαν αν σε βρίζανε στο δρόμο τού; Μα έγω τι κακό μπορώ να σου κάνω; Δεν έχω παρή την προβεία μου στον όμο και τό ραβδί μου στο χέρι. Κοίτα με. Είμαι λοιπόν τόσο τριαιρό;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Όχι, γιδοβοσκέ. Είνε γλυκά τα λόγια σου και θα τα άκούσω ακόμα. Μα τα πιο γλυκά λόγια είνε, καθώς μου έχουν πη, πονηρά όταν τα ψιθυρίζει τό στόμα εός νέου σε μία κοπέλλα.

ΑΡΚΑΣ.—Θά μ' άπαντήσης αν σε ρωτήσω κάτι;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Ναι.

ΑΡΚΑΣ.—Τι συλλογίζοσουν, κάτω από τη μαύρη έλιά, την ώρα που πέρασα έγω;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Δε θέλω να σου τό πω.

ΑΡΚΑΣ.—Τό ξέρω.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Πές τό μου...

ΑΡΚΑΣ.—Θε, στο πώ αν μ' άφήσης να ζυγώσω κοντά σου. Αλλιώς δε θα σου πω τίποτα. Δε μπορώ να στο πω αυτό πια στο αυτί, γιατί είνε μυστικό δικό μου και δικόσου. Θέλει; λοιπόν

να ζυγώσω, να σου πιάσω τό χέρι;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Τι συλλογίζοσουν;

ΑΡΚΑΣ.—Τή ζωή των γάμων σου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ε! και ποιά; στο είνε έσένα;... Μήπως μιλούσα μόνη μου τόσο δυνατά ώστε να μ' άκούσης; Είσαι λοιπόν Θεός; γιδοβοσκέ, για να διαβάζεις από τόσο μακριά στα ματια των παιθώνων; Μη με κοιτά, έσαι; μη γυρεύεις να διαβάσης αυτό πού συλλογίζουσαι έσούτη τη στιγμή.

ΑΡΚΑΣ.—Συλλογίζοσουν την ζώνη των γάμων σου και τον άγνωστο πού θα έρθη να τη λύση και τα λόγια του πού θα σου πη. Θά είνε κι' αυτά πονηρά;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Δεν τα άκουσα ποτέ μου.

ΑΡΚΑΣ.—Μά θ' άκούσης τα δικά μου και θα δης τα μάτια μου.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ε γιδοβοσκέ!

ΑΡΚΑΣ.—Όταν σου πιάνω τό χέρι, γιατί ανατριχίλεις; Όταν περνώ τό χέρι μου γύρω από τό στήθος σου γιατί λυγίζεις; Γιατί γέρνεις τό μικρό σου κεφαλάκι προς τον όμο μου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ε γιδοβοσκέ!

ΑΡΚΑΣ.—Πώς θάσουν έτσι μέσα στην άγκαλιά μου μισόγυμνη, αν δεν είσουν τώρα πια σχεδόν γυναικι μου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μη δχι, δεν είμαι! άφησέ με, φοβάμαι, φύγε, δε σε ξέρω. 'Αφησέ με, να χέρινα σου μου κάνουν κακό, δε σε θέλω!

ΑΡΚΑΣ.—Γιατί μου μιλάς έτσι, κοριτσάκι, με τό στόμα της μίνας σου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Όχι, δε σου μιλάει αυτή, έγω σου μιλάω. Είμαι φρόνη, άφησέ με, γιδοβοσκέ.

Θά είσουν άτιμη. άτιμη, αν έκανα σαν τη Ναΐδα, ή σαν τη Χλωη, ή τη Φίλιρα, πού δεν περιέμεναν την ήμερα του γάμου τους για να μάθουν τό μυστικό της 'Αφροδίτης. 'Όχι, όχι, δε θα υποζώφω σε σένα! Μπορείς να ξεσάσης τό φόρεμά μου, μα δε θα υποζώφω ποτέ, γιδοβοσκέ! Κολλίτερα νε στρεγγυλιστώ με τό ίδια μου τό χέρι.

ΑΡΚΑΣ.—Γιατί; Τι σου έκανα; 'Αγγίξω πογά το φορεμά

σου, δε στο ξεσάισα. 'Ε λοιπόν, έστω! σ' άφήνω και φεύγω... Χαίρε!... Γιατί κλαίς;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ασε με να κλάψω.

ΑΡΚΑΣ.—Πιστεύεις λοιπόν ότι σ' αγαπώ τόσο λίγο, ώστε να θέλω τό κακό σου; Θα σου μιλούσα έτσι, από την ώρα πού μ' άκουσ, αν ζητούσα μόνά μου από σένα την γλυκά πού όλες οι βοσχοπούδες μπορούν να μου δώσουν; Τα μάτια μου δε στο ειλαν ακόμα πως σ' αγαπώ. Μα δεν τα κοιτάς πια τό μάτια μου. Κούβεις τα δικά σου και κλαίς...

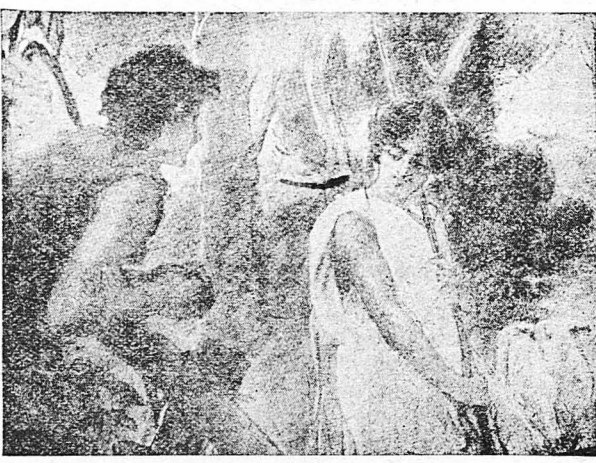
ΜΕΛΙΤΤΑ.—Ναι.

ΑΡΚΑΣ.—'Οσοόσο, αν τό ειγες θελήσει θα άπόθετα κάτω από τα πόδια σου, μιά άγάπην δλιχερη και γλυκά τρυφερά λόγια. Θα έβριζα τό δύο μου χέρια γύρω από τό χορμί σου, τό κεφάλι μου στο στήθος σου, και τό στόμα μου στο δικό σου και θα έλυνα τα μαλλιά σου άπάνω στο κεφάλι μου... 'Αου! αν τό ειγες θελήσει έσύ θα σου έκανα μιά φωλιόνα πράσινη από άνθισμένα κλαδιά και από δροσερά χορτάρια, γεννάτα άόμοια όπο φλιόνα τζιτζικια και σκαρβαλιούς χουσού, σαν πολύτιμα πετράδια. Έναι θα με έβλεπες κάθε νύχτα, και στο άστρο κρεββίτι του ήλιουμένου μου μαντί, οι δύο καρδιές μας θα χτυπούσαν αϊονίως ή μιά άπάνω στην άλλη.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ε, άσε με να κλάψω ακόμα.

ΑΡΚΑΣ.—Μακριά από μένα;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μέσα στην άγκαλιά σου... μέσα

Είνε γλυκά τα λόγια σου και θα τ' άκούσω ακόμα.

στά μάτια σου.

ΑΡΚΑΣ.—'Αγάπη μου... Τό βράδυ ανεβάνει και τὸ φῶς χάνεται, σὶν ἕνα φτωχόμορο δν, στὸν οὐρανό... Ἡ γῆ εἶνε πιά σκοτεινὴ Δὲ βλέπει πιά κανεὶς παρὰ τὸ Γαλαξία ποὺ σκιστίζει σὶν ἕνα ποταμὶ ἀπὸ ἀπὸρ πᾶνω ἀπὸ τὸν κόμπο μας. Μία ἐδῶ εἶνε πολὺ φῶς...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Ναί, εἶνε πολὺ πηγαίνε με ἄλλοῦ.

ΑΡΚΑΣ.—'Ελῶ. Τὸ δικό σου θὰ πάμε εἶνε τόσο σκοτεινὸ πὸδ και τὴν ἡμέρα τὸ φοβῶνται οἱ θεότητες. Δὲν βλέπει κανεὶς τοὺς σιτῆρους; νὰ κυνηγοῦν τὶς νύμφες, οὐτε και τὶς ἀμαρτωλὲς νὰ καρφῶνουν τὰ μάτια τους; ἀπάνω στοὺς φοβισμένους ἀνθρώπους. Μὰ κι' ἄλλοιῶς δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθῶμε τίποτε, γιατί εἰμαστε μαζί, οἱ δύο μας, εὐὸ κ' ἐγώ.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Οχι, κλιῶ χωρίς νὰ θέλω, μὰ σ' ἀγαπῶ και σ' ἀκολουθῶ. Ἐνας θεὸς εἶνε μέσα στὴν καρδιά μου! Μίλα μου! Μίλα ἄκουα. Ἐνας θεὸς μιλάει στὴ φωνή σου.

ΑΡΚΑΣ.—Βίλ τὰ μαλλί σου γύρω ἀπ' τὸ λαμπρὸ μου, τὸ χέρι σου γύρω ἀπὸ τὴ μῆση μου και τὸ μάγουλό σου ἀπάνω στὸ δικό μου... Πρόσεχε τὶς πέτροφες... Γινετὶ εἶν' ὁ κόρφο σου ζεστός; ;... Ἐλῶ... Ἐδῶ εἰμαστε μεσ' στὰ σκοτειδι, Δὲ βλέτῶ πια τὸ προσωπό σου. Δὲν εἰμαστε οὐτε σὺ, οὐτε ἐγώ. Μὴ μοῦ δίνεις πιά τὸ χεῖλι σου. Θέλω νὰ δῶ τὰ μάτια σου. Ἐλῶ ὦ, τὸ γέγικο δέντρο κει κατω, ποὺ κούβει τὸ φεγγερί...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Εἶνε μεγάλο σὶν παλάτι...

ΑΡΚΑΣ.—Τὸ παλάτι τῶν γάμων μας ποὺ ἀνοίγει γιὰ τοὺς δύο μας μεσ' στὸ βίθος; τῆ; ἱερῆ; αὐτῆ; γύφτας...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ακούω κρότος... Εἶν' οἱ φοινικιές;...

ΑΡΚΑΣ.—Οἱ φοινικιές; τῆς νυφικῆς πομπῆς;...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Αὐτὰ τὰ ἀστρα...

ΑΡΚΑΣ.—Εἶνε οἱ πυρσοί...

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Κ' αὐτῆ; οἱ φωνές;...

ΑΡΚΑΣ.—Εἶνε οἱ φωνές τῶν Θεῶν.

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ω, γιδοβορζέ, ἐμπήκα ἐδῶ παρθένα σὶν τὴν Ἄρτεμι ποὺ μὰς φοιτίζει ἀπὸ μακριά μεσ' ἀπ' τοὺς μαῖρους κλώνους; και ποὺ ἴως ἀκούει τὸν ὄρχο μου. Δὲν ξέρω ἂ ἔκανα κακία νὰ σ' ἀκολουθῆσω ὡς ἐδῶ, μὰ μὰ πνοὴ εἶταν μέσα μου, ἕνα πνεῦμα ποὺ ἡ φωνὴ σου τὸ ἔκανε νὰ γεννηθῆ και μοῦ ἔδωσε τὴν εὐτυχία, σὶν ἀθανατος, δίνοντις μου τὸ χέρι σου.

ΑΡΚΑΣ.—Κοπέλλα μὲ τὰ μαῖρα μάτια, οὐτε ὁ πατέρας μου, οὐτε ὁ πατέρας σου ἐτόλμιαν τὴν ἐνοσίχμας μπροστὰ στὸ βροχὸ τῆς ἐστίας των, ἀλλ' ἔζοντας τὰ πλοῦτη σου μὲ τὰ δικὰ μου. Εἰμαστε φτωχοὶ και γι' αὐτὸ λοιπὸν εἰμαστε ἐλεύθεροι. Ἄν εἶνε κανεὶς ποὺ θὰ μὰς παντρεύῃ ἀπόψε, σήκοσε τὰ μάτια σου και θὰ τὸν δῆς; εἶνε οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ ποὺ προστατεύουν τοὺς βοσκούς;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Ἄντρα μου, ποῦ εἶνε τὸ νομά σου;

ΑΡΚΑΣ.—'Αρχιά. Και τὸ δικό σου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.—Μελίττα.

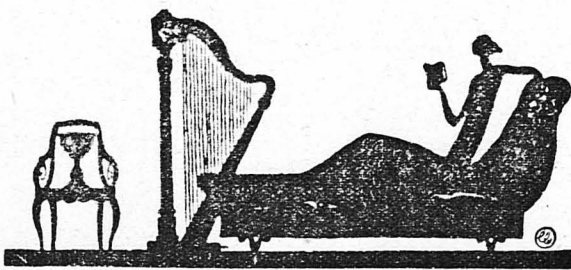
Pierre Louys

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς καθαρίζονται αἱ κηλίδες τῶν μαρμάρων.—Σχηματίζετε ἀλοιφήν ἐκ κοινῆς μαγνησίας και βενζίνης. Ἄλειψτε μὲ πετρελίου τὸς ἐπι τῶν μαρμάρων κηλίδας, μετὰ ταῦτα τὰς ἀλείψετε διὰ τῆς ἀνω ἀλοιφῆς; και ἀφήνετε ἐπὶ 24 ὥρας, ὅτε και πλύνετε τὸ ὄλον διὰ σαπουνιάδας.

Πῶς καθαρίζονται τὰ λουδοθι- νικ ὑπόδηματα.— Διαλύετε λευδὸν ἐγγὺν κηρὸν, εἰς τὸ ὅποιον προσθέτετε ὀλίγον ἐλαιον, ὀλίγον πυλῶς χυρῖνον, ὀλίγον ἐλαιον τερεβινθίνης και ἐλαιον λεβάντας. Διαλύετε πάντα ταῦτα, ἀναμειγνύετε καλῶς, ἀπομακρύνετε τῆς πυρῆς; και ἀφήνετε νὰ ξηρανθῶσι. Διὰ τῆς ἀλοιφῆς; ταύτης ἀλείψετε τὸ ὑπόδημα και καθαρῖζετε διὰ λινού παλαιού ὑφάσματος.

Πῶς διατηρεῖται ὁ ἄρτος ὄρε- δκος.—Θέτετε ἐντὸς σάκκου ἀλευρον. Τοπιθετετε τοὺς ἄρτους; σὺς τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, φροντίζοντες ὅπως εἰς τὸ μετῆξυ παρεντίθεται ἀλευρον ὡς και περὶ τοὺς ἄρτους. Ἐπὶ ὀκτώ ἡμέρας ὁ ἄρτος διατηρεῖται φρεσκοτάτος.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ τελευταία ἐβδομάς ὑπῆρξε πλουσία εἰς ὀφείας συναυλίας. —Καὶ ἐν πρώτοις ἐνεφανίσθη διὰ πρωτῆν φορὰν ἐν Ἀθῆναις ἡ διασημὸς ριολογικὸς κ. Καπονοῶσι.—Ζεολορ, ἡ ὁποία εἶ- ναι ὡς γνωστὸν ἐλληνικῆς καταγωγῆς.

— Ἡ κ. Καπονοῶσι ἐπαίξει εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀδείου, ζωνοεργα τοῦ Χαῦτν και τοῦ Σαιν Σαν μὲ μεγάλη μα- στροία. Δοξῶσι ἐξαιρετικῶς γλυκεία και ὑπέροχη τεχρῆ εἰς τὴν ἀ- ποδοσι. Ἡ διακριτῆς καλλιτεχρῆς συναυλαίετιο ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κ. Μητροπούλου.

— Προσθῆς ἐδόθη συναυλία ρεσιταλ εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» μὲ συνοδίαν πιανου ἀπὸ τὸν κ. Σκοῦου.

— Μετῆξυ ἄλλων ἀπεκρίοντο εἰς τὴν αἴθουσαν αἱ κυρία και δεσποινίδες Νυγοπόντη, Θεοδοφοπούλου, Λιγχιλῆ, Τοῦμπα, Μεσ- φινῆς, Ρακτιβαν, Τριανταφυλίδου, Ψύλλα, Τσουκαλά, Σπανοῦδη, Παρολεναῖ, Τριανταφυλλου, Παῖα, Ἀργυροπούλου, Χατηρλαζοῦ, Ἀνδρεαδῆ, Παπαδόπου, Ιωαννίδου, Λομπερστῆ και ἄλλαι.

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κίμωνος Τριανταφυλλου ἐδόθη μου- σικῆ ἀπογευματινῆ κατα τὴν ὁποίαν παρεστῆσαν κριτικὸι μουσικοὶ και δημοσιογραφοι. Εἰς τὴν ἀπογευματινῆν αὐτὴν ἐιραγοῦδῆσε ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τριανταφυλλου τὰ τραγούδια τῆς; συναυλίας των, ἡ ὁποία ἐδόθη τὸ Σαββτικον εἰς τὸν «Παρθασσόν».

— Εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν παρόντη πολὺς και ἐκλεκτὸς κόσμος. Μεταξυ τῶν κυρίων διακρίνομεν τὰς κ. και ὄλας Κουντουριτῆ, Μιχαλακοπούλου, Πε- τριδῆ, Ρώμπατα, Βεργιζίου, Σεοφάντος, Φράγκου, Ἀγγελιοπούλου, Συνοδινοῦ, Βισαλίου, Μελεγορῆς, Γεγίλωφ, Βελλιακίτη, Διπλαφῶκου, Περγόλου, Μεταξῶ, Ἀργυροπούλου, Ἀνδρεαδῆ, Κανελλοπούλου, Τοῦμπα, Σαίτα, Νι- κολαίδου, Κατσαρά, Ἀθανασοιδῆ, Μο- ρελλα, Σπανοῦδαρ κλπ. κλπ.

— Ἐδόθησαν ἐπίσης μουσικαὶ ἐσπε- ρίδες εἰς τὰς οἰκίας τῶν κ. Νυγοπόντη, Θεοδοφοπούλου, Παπαθεοδώρου.

— Τὸς Κυριακὸς δίδονται καλλιτε- χρικὰ ἀπογεύματα ἐν στενοτάτῳ κλάφ μουσικῶν και συνθετῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Καλομοῖρη.

— Κατ' οὕτα ἐκτελοῦνται ὄλα αἱ νέαι συνθέσεις τῶν μουσοργῶν μας κ. κ. Ριῶδη, Μητροπούλου, Καλομοῖρη και Βαρβογλη. Μάρτιος

Η ΚΙΝΗ ΣΙΣ ΤΙΣ ΕΠΑΡΧΑΙ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ.—Ἐπιτυχία ἐσημείωσεν ὁ ὑπὸ τοῦ Μουσικογυμναστικοῦ οὐλλό- γου δοθεὶς χορδῆ; στὸ μεγάρων «Ἄρ- νη». Κατ' οὕτον διεκρίθησαν αἱ κυρία και δίδες Μωραῖνῆ, Βαρσαμῆ πολὺ χριτωμένη μὲ φόρεμα σὺς μεταξωτό, Βισαροδανῆ ἐκτάτως κομψῆ, Δίμου, Κόφρα, Τσογανού, Ἀργυροπούλου, Στιῦρου, Λαζοκούλη, Καλογιάννη, Τρα- βέλλα, Λαζοπούλου, Ἀλεξίου, Καρα- θανου, Τσομαγιλίδου, Κανταρωά και Ρενίνα, οἱ κ. κ. Βαρσαμῆς, Κόρφας Στιῦρου, Βαλαδοῦρος, Μιλαμοῦλης, Τσακνῆς, Ἀλεξίου, Ἀλλαμανῆς, Τσο- ρουχῆς, Δελουδῆς, Γραβάνης, Δημη- τριῦ, Λιάκος, Κολογροῦλης, Ἀναγω- σιόπουλος, Δημαρῆς, Κακάβας, Παπα- λοπούλου, και αἱ οἰκογένεια Χρηστοῦ- λου, Πετσα, Φωτιάδου, Παπακοκόνου, Λιγχιτάρα, Κώσι, Ἰραντζοῦ, Νασιά- κου, Τυλιαδοῦρου, Καταργιώτου, Πα- πακριβοπούλου. Μαλιοπούλου κλπ. Ε. Κ.

ΟΙ ΠΡΩΤΑΙ ΜΑΣ

ΜΑΝΤΑΡΙΝΙΑ

Ἡ ομαλοποράσινῆ, ἡ γραμμῆν τοῦ κόμπο, νὰ ἡ μανταρινιά! Και σὶν ἡλῆκῆδες, κρυμμένοι χυρσοὶ οἱ κερφοὶ τῆς; στὰ κλωνιά, κάτω ἀπ' τὰ νέφῃ ποὺ μαυρίζουν, μὲ; στοῦ Χειμῶνα τὴν καρδιά, πᾶνε τὴν Ἄνοιξ; θνῆ; ζουν μὲ τὴ γλυκεία τους εὐωδία.

Σεβῶ. Λάφονς